

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι... Δρ. γ. 3.—
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ » » 3,50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν..... 20
264—Γραφεῖον ὁδ. Ἐρμού—264

Παρακαλοῦνται οἱ κκ. συνδρομηταὶ τῆς ΑΘΗΝΑΙ-
ΔΟΣ καὶ τῶν ἑτέρων Περιοδικῶν ἢ ἀποστείλωσιν
ἐγκαιρῶς τὰς συνδρομὰς των, ὅπως μὴ ἐπέλθῃ δια-
κοπὴ τῆς ἀποστολῆς τῶν φύλλων.

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῇ Ἐξωτερικῇ οὖνταται
ἢ ἀποστείλωσιν αὐτὰς διὰ γραμματοσήμον ἑλληνη-
κοῦ, ἀγγλικοῦ, γαλλικοῦ, τουρκικοῦ κλ.

Ἄμα τῇ παραλαβῇ τῆς συνδρομῆς, ἀποστέλλεται
δωρεὰν τοῖς συνδρομηταῖς τῆς «Ἀθηναϊδος» χρωμα-
τισμένη εἰκὼν τῆς ὥραιας Βερσείας.

Ὁ ἄνθρωπος κατ' εἰκόνα Θεοῦ πλασθεὶς, πνευματι-
κῶς τε καὶ σωματικῶς ἔχει ἀνάγκην ἀναπαύσεως ἀπὸ
τῶν συνήθων ἐργασιῶν του παρὰ πᾶν ἄλλο πλάσμα·
ὁ δὲ πανοικτίρμων Θεὸς προσδιώρισεν οὐχὶ μόνον τὴν
ἀνάπαυσιν τῆς νυκτὸς ἀπὸ τῶν κόπων τῆς ἡμέρας, ἀλ-
λὰ καὶ τὴν ἀνάπαυσιν τῆς Κυριακῆς ἀπὸ τῶν κόπων
τῆς ἐβδομάδος.

Ἡ ἡμέρα τῆς ἀναπαύσεως, ἡ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ προσ-
διορισθεῖσα καὶ τοσοῦτον ἀναγκαία ἀποδειχθεῖσα διὰ
τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ὠνομάσθη Σάβ-
βατον ἢ Κυριακὴ. Καὶ Σάββατον μὲν ὠνομάσθη, διό-
τι ἡ λέξις αὕτη καθ' ἑαυτὴν σημαίνει «κατάπαυσις.»
Κυριακὴ δὲ, διότι τὸ Σάββατον τῶν χριστιανῶν, τού-
τέστιν ἡ ἡμέρα τῆς ἀναπαύσεως αὐτῶν, εἶναι ἐκείνη
καθ' ἣν ὁ Σωτὴρ ἡμῶν ἐξετέλεσε τὸ μέγα ἔργον τῆς
ἀπολυτρώσεως τοῦ διεσθαρμένου κόσμου διὰ τῆς ἀνα-
στάσεώς του ἐκ τοῦ θανάτου.

Ἡ ἡμέρα τῆς ἀναπαύσεως σύγκειται ἀπὸ ἑν ἡμερα-
νύκτιον καθ' ἑκάστην ἐβδομάδα. Τὸ ἑβδομον δὲ τῆς
ζωῆς ἡμῶν ἀποτελεῖται ἐκ τῶν Κυριακῶν. Διότι ἐπὶ
ἑπτὰ ἐβδομάδας ἔχομεν ἑπτὰ ἡμέρας ἀναπαύσεως, ἦτοι
μῖαν ἐβδομάδα καὶ οὕτω ἐπὶ τῶν ἑπτὰ ἐβδομάδων ἔχο-
μεν μίαν ἐβδομάδος ἀνάπαυσιν. Κατὰ τὴν αὐτὴν λοι-
πὸν ἀναλογίαν εἰς ἑπτὰ μῆνας ἔχομεν ἑνὸς μηνὸς Κυ-
ριακῆς, καὶ εἰς ἑπτὰ ἔτη ἑνὸς ἔτους ἀνάπαυσιν. Ὁ δὲ

ἄνθρωπος ὅστις ζῇ ἐβδομηκοντα περίπου ἔτη δὲν ἔχει
ὀλιγωτέρας τῶν δέκα ἐτῶν Κυριακῆς.

Ὁ γέρον ὅστις ἔζησε δέκα ἐτῶν Κυριακῆς, καὶ ἀ-
νεπαύθη ἐκ τῶν καθημερινῶν κόπων του μίαν ἡμέ-
ραν εἰς τὰς ἑπτὰ, θὰ ζήσῃ μακρότερον παρὰ ἐάν ἤ-
θελεν ἐργασθῆ καὶ τὰς ἑπτὰ ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος.
Τὸ σῶμά του εἶναι υγιέστερον, τὸ βῆμά του σταθερώ-
τερον, τὸ πνεῦμά του ἐνεργητικώτερον, ἡ κυκλοφορία
τοῦ αἵματος ζωηρότερα, ἐνὶ δὲ λόγῳ, εἶναι εἰς καλλι-
τέραν κατάστασιν, παρ' ὅ,τι θὰ ἦτο, ἐάν ἐργάζετο
κατὰ τὰ δέκα ἐκεῖνα ἔτη τῶν Κυριακῶν· ἰδίως δὲ κα-
ταφάνεται τοῦτο, ἐάν ὁ ἄνθρωπος ἕνεκα τῆς κοινωνι-
κῆς του θέσεως ἀπαιτῆ νὰ ἐργάζεται σωματικῶς
ἢ νοσῶς ἐπὶ πολλὰς ὥρας καθ' ἑκάστην. Ὅσοι ἐργά-
ζονται τοιοῦτοτρόπως, ἐάν τηρῶσι τὴν Κυριακὴν, γνω-
ρίζουσι πόσον ζωηρότεροι καὶ ἐτοιμότεροι διὰ τὴν ἐρ-
γασίαν των εὐρίσκονται τὴν πρῶταν τῆς Δευτέρας
μετὰ τὴν ἀνάπαυσιν τῆς Κυριακῆς, παρὰ τὴν πρῶταν
τοῦ Σαββάτου μετὰ τὴν ἐργασίαν τῶν πέντε ἡμερῶν·
καὶ ἐάν ἡ εὐλογία τῆς Κυριακῆς ἀναπαύσεως ἦναι το-
σοῦτω προφανῶς ἐπαισθητὴ εἰς τε τὸ σῶμα καὶ τὸ πνεῦ-
μα τοῦ ἀνθρώπου κατὰ πᾶσαν ἐβδομάδα, θὰ ἦναι βε-
βαίως πολὺ μεγαλειότερα ἐπὶ μακρὸν βίον ἢ ἐπ' ἀγα-
θῷ ἐπίδρασις αὐτῆς.

Ο ΔΟΥΝΑΒΙΕ

Ὁ ποταμὸς οὗτος ὁ καὶ Ἴστρος παρὰ τοῖς ἀρχαί-
οις λεγόμενος, ἐπὶ 2,000 ἔτη διεσθαρμίσθη ἐν τῇ ἱστο-
ρίᾳ, καὶ πάλιν ἤδη γίνεται ἀντικείμενον, ἐπὶ τοῦ ὁ-
ποίου ὁ κόσμος ἕνεκα τοῦ μεταξὺ Ρωσσίας καὶ Τουρ-
κίας πολέμου στρέφει τὰ βλέμματά του. Κατὰ τὴν
δεκάτην ἑκτὴν καὶ δεκάτην ἐβδομῃν ἑκατονταεταρτί-
δα, ἐχρησίμευσεν ὡς διάβασις εἰς τοὺς Τούρκους, ὅ-
πως εἰσβάλωσιν εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ προχωρήσωσι
μέχρι τῆς Βιέννης· ἐπὶ τῶν Σταυροροσίων, ὅτε δηλ.

δολόκληρος σχεδόν η Ευρώπη εκίνησε θρησκευτικόν πόλεμον κατά των Σερβικών, οι ενθουσιώδεις πολεμιστάι της Δύσεως διά του Δουναβίου διαβάντες πλημμύρησαν την άγιαν γην. Ο Δούναβις από των πηγών του, εν Βάδεν της Γερμανίας μέχρι του Εύξεινου Πόντου, έχει μήκος 1820 μιλίων, μετά δε των παραποταμίων, τα όποια χύνονται εις αυτόν, περιλαμβάνει χωράν 300,000 τετραγωνικών μιλίων. Διέρχεται διά της Βουαρίας, Αυστρίας, Ούγγαρίας και Σερβίας, διά των Καρπαθίων όσειν, όπου χωρίζει την Ρωμουνίαν από την Βουλγαρίαν, και χύνεται εις τον Εύξεινον Πόντον, διά πολλών εκβολών, ών η κυριώτέρα είναι η Σουλινάξ. Ο Δούναβις είναι πλωτός εις άτμοκίνητα μέχρι της εν Βουαρία Ούλμης. Εν Νικουπόλει της Βουλγαρίας κατά την δεκάτην τετάρτην εκατονταετηρίδα 100,000 χριστιανών ερρίφθησαν υπό των Τούρκων εις τον Δούναβιν, και κατά την δεκάτην πέμπτην εκατονταετηρίδα 40,000 Τούρκων εσφάγησαν εις τας όχθας του εν τη πολιορκία του Βελιγραδίου της Σερβίας.

Μετάφρασις εκ της Γερμανικης Έλβετίας της κομήσεως ΔΟΡΑΣ ΙΣΤΡΙΑΔΟΣ.*

I.

Όπου η ελευθερία επικρατεί
Φαίδρος ο πολίτης το πάν θυσιάζει
Άνθου και οι βράχοι αυτοί
Κ' η βοή των άνέμων κοπάσει.
[A VON HALLER].

Πού σπεύδεις, ώ πάσχουσα ψυχή! Ζητείς άρα την

* Σημ. Δ. Άθ. Η εις τον φιλολογικόν κόσμον γνωστή υπό το ψευδώνυμον Δώρα Ιστρίαξ, είναι ηπριγκήπισσα Έλένη Gótskof Μασσάλοκη, η περιώνυμος συγγραφίς περί της αναφέρον ο κ. Dosehauei λέγει ότι εν μόνον των πολλών αυτής συγγραμμάτων ήρκει ν' άπαθανατίση το όνομα άνδρός.

Το τετράτομον αυτής σύγγραμμα, το επιγραφόμενον, «Γερμανική Έλβετία,» οστινος τας όλίγας ταύτας σελίδας μετεγλώττισεν η νεαρά δεσποινίς Άρσινόη Γ. Παππαδοπούλου μετά της χαρακτηριζούσης αυτήν σαφηνείας και γλαυρότητας, είναι πόνημα, όπερ ερείλικυσε τον θαυμασμόν των λογίων της Ευρώπης διά το όφος των αισθημάτων και διά την εύρύτητα των ιδεών.

Άλλ' η πριγκήπισσα Μασσάλοκη, Έλκουσα το γένος εξ ενδόξου οικογενείας καταγομένης εξ Ηπειρου, άνεψιά του φιλομούσου και φιλέλληνος ήγεμόνος της Βλαχίας Άλεξάνδρου Γάικα και ψηφισθείσα υπό της ήμετέρας βουλής πολιτις Έλληνις, είναι και άλλως προσφιλής εις ήμας, διά την άκριφνή προς την πατρίδα μας άγάπην, διά τας εύρείας αυτής γνώσεις περί παντός ό,τι άφορρά τον Έλληνισμόν, έτι δε το θάρρος και την εύλωττίαν μεθ' ης συνηγόρησε πάντοτε ύπέρ της πολυπαθούς Ανατολής!

Εκ των γνωστών εις ήμας συγγραμμάτων αυτής τα έξης ίδίως περί ζητημάτων του Έλληνισμού πραγματευόμενα:

La nationalité hellénique. — Les Iles Ioniennes. — La vie monastique dans l'église Orientale.—Les orientaux et la Papauté.—Les femmes en Orient.—Les excursions en Roumélie et en Morée.

Είναι πονήματα, άτινα θέλουσιν άείποτε προσελκύει την προς αυτήν άγάπην πάντων των τέκνων της Ελλάδος.

εύδαιμονίαν η άποσύρεται μακράν της κοινωνίας; Άλλά, διατί νομίζεις ότι φεύγουσα ήμας θέλεις εδρεί την λήθην; Μήπως έλπίζεις, ότι δύνασαι να καλύψης πτώμα αίμόσταγες εκ των πληγών, διά των ναρκίσσων του έάρου; ότι δύνασαι να αναζωογονήσης εξαντληθείσαν καρδίαν διά της ισχύος υπερφυσικής τινος πνοής;

Άκούσον, Ναράνθα, εάν έδιδες πίστιν εις τους λόγους μου, ήθελες εκτιμήσει περισσότερο την άγάπην, ής παρ' ήμιν άπολαύεις και ήν νύν περιφρονείς, ως άναξίαν λόγου; ήθελες προσπαθήσει ν' ανακτήσης δ' ήμιν την πρό όλίγου εν σοι θάλλουσαν ζωήν και δέν ήθελες απέλθει μακράν επί ζένης, ως τας εν τώ άδη βασανιζόμενας εκείνας σκιάς, ως η δεισιδαίμων βλέπει πλανωμένας την νύκτα εις το σκότος των νεκροταφείων. Οίμοι! σε λυπούμαι, αλλά μάτην το πάθημά σου είναι: εξ εκείνων, άτινα ούδεις ισχύει να θεραπεύσει, διότι το φέρεσι εν σεαυτή και σε καταθεθρώσκει ως όρνυθό δηλητήριον. Νομίζεις λοιπόν ότι δύνασαι να σωθής φεύγουσα τους τόπους τούτους; Μακράν των χόνων της άρκτου, αίτινες ούδ' αύται δύναται πλέον να κατασοθήσων το πυρίπνοον των παθών ήραιστειον, είσαι βεβαία ότι θέλεις εύρει άνάπαυσιν;

II.

Όχι! Δέν έλπίζω πλέον να εύρω την εύδαιμονίαν, αλλά και αν μέλλω να συντριβώ καθ' όδόν επί των λίθων, θά αναχωρήσω αισθάνομαι ανάγκην να απέλθω μακράν του στενού κύκλου των πεπαλαιωμένων τούτων τοιχιμαμάτων, μακράν προς όρίζοντας άχανεις. Θέλω άπομακρυνομένη των φιλαύτων και υπό των κοινωνικών προλήψεων συγκλεισθεισών καρδιών σας, να θερμανθώ εκ της επηρείας καρδιών μεγαλοψύχων και φιλελευθέρων.

Θέλω προσπαθήσει να λησμονήσω.....να λησμονήσω ούχι τας θλίψεις, αίτινες με κατατήκουσιν, αλλά την τυραννίαν κοινωνίας δουλόφρονος και ούδέν πνευματικόν έχούτης, ήτις με έδέσμευσε διά των βαρυτάτων άλδύσεών της, αλλά τας άλύσεις ταύτας θέλω τας θραύσει και αν μετ'αυτών δικασάσω και τας περιπαθεστέρας χορδάς της καρδίας μου.....θέλω να πληροφορηθώ εάν εν τη χώρα; ήτις εξήλθεν εκ των χειρών του Θεού, δέν άποκαλύπτει τις ει μη άδυναμίας, χαράν βεβαιασμένην και άτέθειαν, και αν ούδαμού της γής άπαντήσω, αληθείς του Ευαγγελίου όπαδοός, θέλω τότε αναγκασθί ν' άπαρνηθώ και αύτην την διδασκαλίαν του Χριστού.

Μοι είπον ότι εν μέσω των όρέων ένθα άκτινοβολεί η αιωνία χιών, ζή λαός ελεύθερος, ως ο άνήρ ο διατρέχων τας μαγευτικάς εκείνας κοιλάδας και όστις μένος αυτός μεταξύ των λοιπών της Ευρώπης λαών απέσεισε τον ζυγόν της τυραννίας, των αυθαιρέτων νόμων και των προλήψεων, ότι εκεί η αληθής εύγένεια συνίσταται εις το δικαίωμα του πολίτου και το έδαφος δύναται άδιακρίτως να άνήκη εις πάντας: διότι από του άπλου βιομηχάνου μέχρι του κατοικούντος εις το πολυτελές τιμαριωτικόν μέγαρον, πάντες οι υιοί της Έλβετίας είναι ίσοι ένώπιον των ανθρώπων, ως είναι

ίσοι ένώπιον του θρόνου του Υψίστου. Άλλ' έχρειάσθησαν την τεραστίαν δύναμιν των γιγάντων, όπως άποβρίψωσι την τυραννίαν και την δεισιδαιμονίαν, όπως άνεγείρωσιν εις την ελευθερίαν προπύργιον ασάλευτον εν μέσω της δούλης Ευρώπης του μεσαιώνος: διότι παρ' αυτοίς, ως και νύν εν τη χώρα εν η σάς άφίω, οι δεσπόται εκυβέρνων διά του σκήπτρου λαόν δούλων και τυράννοι διάφοροι πνευματικοί τε και πολιτικοί έδέσμευον άνηλεώς τας συνειδήσεις και κατέπνυγον τας εύγενείς όρμας του ανθρώπινου πνεύματος. Πανταχόθεν θεοί παντοειδείς εδημιουργούντο εν τώ σκότει, όπως άποκρύψωσι τον αληθή Θεόν, ενώ ο δυστυχής δούλος άγωνιών κατηράτο την γην, ήν έκαλλίεργει και ής δέν έτόλμα ν' άπολαύση τα αγαθά!

Ποθώ ν' αναπαύσω το βλέμμα μου επί της φιλοσύχου εκείνης κοινωνίας, ήτις διεδέχθη τον σάλον της άναρχίας και του τρόμου, να ιδω πολίτας άξιους να άπολαύσωσι και να διατηρώσι την ανεξαρτησίαν των, ενώ τα λοιπά έθνη της Ευρώπης εισέτι σιωπηλώς μόνον ποδοῦσι την ελευθερίαν. Άλλ' εάν ιδω ότι και αυτοί όμοιάζουσι προς τους κατοίκους των πρωτευσουσών μας, εάν το μεγαλείον των, ήται μεγαλείον ψευδές και επίπλαστον, και η πίστις των κλονουμένη, θέλω τότε επανέλθει περίλυπος ένταῦθα και η ήχώ των Άλπεων θέλει επαναλάβει την τελευταίαν της άπελπισίας μου κραυγήν!

VI.

Φίλε, αναπνέω άέρα ελαφρόν! εύρισκομαι εις χώραν νεάν δι' έμέ: το θεάμα της εν τώ αιώνι του δισταγμού και της αποθαβρύσεως εν η ζώμεν δύναται να μη διεγείρη τον θαυμασμόν μου;

Η χώρα αύτη αν και είναι η κοιτις της ελευθερίας και της προόδου, είναι αρχαία ως προς τας παραδόσεις, αρχαία ως προς την καταγωγήν του μεγαλοψύχου λαού της, αρχαία ως προς το πνεύμα των νόμων της, όστινες φαίνεται ότι σχετίζονται προς τους φυσικούς νόμους τους παραγαγόντας τας έκτεταμένας λίμνας και τα δάση, άτινα την καλύπτουσι.

Άλλά διά να φθάσω ένταῦθα διήλθον πολλούς τόπους, διήλθον άνόδρους πεδιάδας και πόλεις μεγαλοπρεπείς και πολυαριθμούς και τέλος ως ναυαγός, όστις εν μέσω της τρικυμίας διακρίνει άκτίνα έλπίδος, έσταμάτησα επί του πρώτου λόφου, εν άπάντησα, εξησθημένη μεν και κατάκοπος, άλλ' ένδομούχος αισθανομένη άνέκφραστον εύχαρίστησιν. Εάν ήδυνάμην να σοι είπω όπόσην άρμονίαν έμπνέει η εκ των όρέων τούτων προσπνέουσα αύρα, ήθελες και συ ποθήσει ν' αναβής, ως έγώ, εις τα ύψη και ν' αναπέμψης ύμνους αγαλλιάσεως.....άλλά διατί να το μάθης; Εάν μέλλης να διεέλθης τον βίον σου εν τη κατεφυγμένη εκείνη χώρα άπολαύων ήδονάς τεχνητάς υπό ούρανόν όμιχλώδη και φαίον, τότε προσπάθησον κάλλιον ν' αγαπήσης την ποιήσιν των μονοτόνων και μελαγχολικών σας όσμάτων: θαύμαζε τας άχανεις εκείνας στέππας, ένθα βασιλεύει μόνος ο ώρυόμενος λύκος και ο άγριμος ίππος: άλλ' ο δεσμιος, οστινος η καρδία ούδέ-

ποτε εκκίρτησεν υπό του αισθήματος της ελευθερίας, ο κάτοικος της Λαπωνίας ο σχεδόν ούδέποτε ιδών τον ήλιον, ο εκ γενετής τυφλός, ο μη γνωρίζων τί έστι φώς, ούτοι δύναται ν' άνέχωνται άγογγύστως την άθλιότητά των, διότι άγνωοῦσι την τρομερωτέραν οδύνην, την οδύνην του να πάσχη τις και να ποθή ένταῦθα αγαθά άπολεσθέντα!

Μη έπιθυμήσης λοιπόν να αισθανθής την επιρρόην της μεσημβρινής θερμοτήτος, ήτις φλέγει την καρδίαν, μη εξέλθης ποτέ να περιδιαβάσης την νύκτα υπό αέθριον και άστροφεγγή ούρανόν, πρόσεξον, μη κοιμηθής ποτέ υπό την σκιάν πλατάνου παρὰ τας όχθας ψθυρίζοντος βουακίου, μη δελεασθής ποτέ και το κάμηρ, διότι τότε δέν θα δυνήθης πλέον να ζήσης εύδαίμων εν τη χώρα εν η εύρίσκεσαι: άλλ' ίσως διά σάς τους εν αύτῃ γεννηθέντας, η χώρα εκείνη έχει θέλητρα τίνα, δι' έμέ όμως η παγετώδης πνοή της, αι άπέραντοι πεδιάδες της, το μεγαλείον εκείνο της άγριότητός της, η δεσποτική αύτης ύπεροψία, μοι έμπνέουσι φόβον, με παγώνουσι: διότι τα πρώτα έτη της νεότητός μου τα εθερμανεν ο ήλιος της ανατολής. Και όμως προσεπάθησα να συνοικειωθώ, προσεπάθησα καταπνίγουσα τους εύγενείς μου πόθους να γείνω αναίσθητος ως ύμεις, να υπερνικήσω την φύσιν μου και να αποδείξω ότι η θέλησις άρκει, να καταβάλη τα πάντα. Υπέμεινα λοιπόν μέχρι θανάτου, και η άπάθεια εις ήν περιήλθον ήτο ταυάτη, ώστε ήδυνάμην επί έτη δολόκληρα να υποφέρω χωρίς να έχω την δύναμιν να σωθώ προς τον τάφον. Τότε ήσπάσθη την ιδέαν της ελευθερίας, αύτη είναι εκείνη, ήτις με άνεκάλεσεν εις την ζωήν, ήτις μοι ένέπνευσε το θάρρος, διότι η επιρροή αύτης επί του ανθρώπου είναι πανίσχυρος.

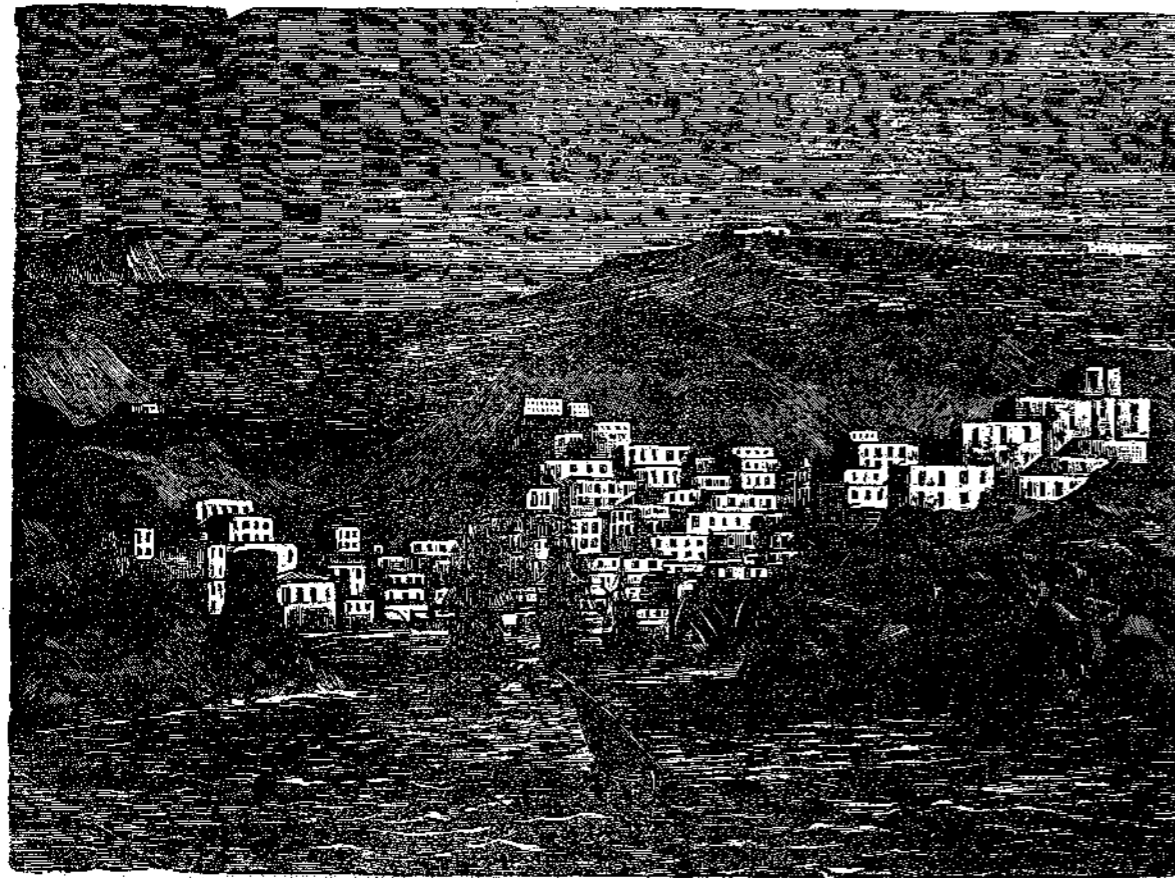
Ο Θεός ο δώσας εις πάντας άκαταμαχητους όρμας, έδωκεν επίσης νούν τολμηρόν και θέλησιν ελευθεράν, ως έδωκε τας πτέρυγας εις τα πτηνά, την άλκην εις τον λέοντα, εις το ρεύμα του ύδατος την όρμην και εις τον άνεμον την πνοήν, ήν ούδεις δύναται να περιορίση. Άλλ' όπως καταστρέψωσι τας εμφύτους ταύτας όρμας μας, ήναγκάσθησαν να χαλκεύσωσιν άλύσεις και δι' αυτών έδέσμευσαν τας χείρας και τους πόδας μας, τίς όμως δύναται να δεσμεύση και την καρδίαν! αύτη εις τα βάθη αύτης φυλάττουσα τους κρυπτούς αύτης πόθους, άποκαλύπτει τέλος αυτούς εξεγείρουσα την ύπνώττουσαν δικαιοσύνην εις την ύπέρ ελευθερίας πάλην.

Ας εξακολουθώσι λοιπόν οι τυράννοι το έργον των, ως καταδικάζη ήμας ο κόσμος, το πειθήνιον αυτών όργανον εις φυλακήν και εις θάνατον! Μάτην η πολυτέλεια μας έγκλείει έντός των κεχρυσωμένων κόλπων της, εις το πρώτον σύνθημα έγχειρόμεθα ύπερηφάνως ως ο ίππος όστις άνορθοί την χαιτήν του πριν η όρμήση εις το πεδίον: διότι τέκνα του Θεού του έξίσου τους πάντας αγαπώντος, ποθοῦμεν τα ύπ' αυτού δοθέντα ήμιν δικαίωματα, άτινα εις ούδένα έπατρίαπη να μας άρνηθί.

Ότε διατρέχουσα τας κοιλάδας, η φερομένη επί των κυμάτων των ποταμών, ήσθανόμην ότι άνέ-

κτησα την γαλήνην αν είχαν απώλεσει εν τῇ τύρβει των πόλεων, έσπεύτομην πολλάκις ότι η ελευθερία είναι ενστικτόν τι τῆς ημετέρας φύσεως, τότε ενόουν διατί οι Αθίγγανοι έμμένουσιν εις τον πλάνητα βίον των και στήνοσι την σκηνήν των, σήμερα μὲν υπό τὸ ψιθυρίζον φύλλωμα των δασών και αύριον επί τῆς άγανού; πεδιάδος, τέκνα τῆς Ασίας είχαν τὸ θάρρος ν' αντισταθώσιν κατά τῆς τυραννίας, ενῶ ημεῖς άσθενέστεροι εκύψαμεν τὴν κεφαλήν υπό τὸ βάρος ζυγῶν παρανόμων. Εκ τούτου γεννάται εν ημῖν η άνησυχία, ητις μᾶς κυριεύει και εν μέσω τοῦ μάλλον ήσυχου βίου εν τούτου οι πόθοι οι αναπτερούμενοι, οτά-

ψυχίαν των προφητών και ενσπνόντο, ως εκείνοι υπό του αιωνίου τῆς δικαιοσύνης Θεου. "Ας βασιλεύσῃ λοιπόν πανταχοῦ η ελευθερία, όπου η ευδαιμονία δὲν είναι λέξις κενή! "Ας πλέξωσι στεφάνους, υτοι είναι αξιω αυτής και ας θέσωσι περι αυτήν προπύργιον τὰς καρδιάς των. Εἴθε ο ουρανός να προστατεύῃ αυτήν επεκτείνων τὸ κράτος αυτής επί τῆς γῆς. Εἴθε να έναγκαλιυθῇ ποτε, ως μήτηρ φιλόστοργος και αμερόληπτος, πάντα τὰ τέκνα τῆς, εἴθε ο εκ των οχθῶν τοῦ "Ιστροῦ Ρωμοῦνος και ο υἱός τῆς Ιταλίας γονυπετεῖς να δυνηθώσι ποτε να τῇ προσφέρωσι λατρείαν και να ενισχυθώσιν υπό τοῦ εμπνευσμένου βλεμματός τῆς!

Η ΥΔΡΑ

κις αναπνεύσωμεν την αἶραν θαλάσσης η ἀέραν ἀγώστον εις ημάς διότι εν προωρισθμεν δια τον εν κοινῶν βίον, δὲν προωρισθμεν ομοι και δια την κατιπίεσιν και την δουλείαν.

Η ελευθερία είναι λοιπόν ο φυσικός νόμος τῆς υπάρξεώς μας, εἴθε να δυνηθώμεν εν ανάγκη να χύσωμεν τὸ αἷμά μας υπὲρ αὐτῆς! Πόσον εξευγενίζομεθα προφέροντες τὸ μέγα αὐτῆς ὄνομα, ὅπερ μᾶς εμπνέει την περι τῆς πνευματικῆς ημῶν καταγωγῆς συναίσθησιν! Πόσον ήρωικά είναι τὰ αἰσθήματα, ἅτινα διεγείρει εις τοὺς αγαπῶντας αὐτήν! Εὐδαίμονες, ὅσοι ἀνήγειραν την ελευθερίαν εκ τοῦ τάφου, διότι είχαν την μεγαλο-

εἴθε πανταχοῦ τῆς γῆς φέρουσα τὰ βήματά τῆς να ἰδῆγησῇ την ἀνθρωπότητα προς την τελειότητα τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας.

Ο ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΒΟΥΓΑΡΗΣ

Ο Δημήτριος Βούγαρης εγεννήθη τῷ 1802 εν "Υδρᾷ εκ πατρός Γεωργίου, τοπάρχου τῆς νήσου. Ο βίος του ἔσχε τὸ ἐξαιρετικόν προνόμιον να συμπαρακολουθῇ τον βίον ὁλοκλήρου τοῦ ἔθνους ἀπὸ τῆς ἐπανάστασεως τοῦ 1821. Διὰ τούτο βλέπομεν τον Δημήτριον

Βούγαρην αγωνιστήν κατά την ἐπανάστασιν, ὑπουργόν των Ναυτικῶν κατά τὸ ἔτος 1832 μετὰ ταῦτα περιορίσθη εις την πατρίδα του όπου επί δεκαετιάν διετέλεσε δήμαρχος τῆς "Υδρας" ἀπελύθη δὲ τῆς θέσεως ταύτης ως μὴ ἀναγνωρίσας την σεπτεμβριανὴν μεταπολίτευσιν. Ως πρωθυπουργός προσεκληθῆ τὸ πρῶτον κατά τὸ 1855 διαδεξάμενος τὸ ὑπουργεῖον τοῦ ἀειμνήστου Μαυροκορδάτου, εκυβέρνησε δὲ μέχρι τοῦ

λιτικῆ τοῦ ἐπιρροῆ ὑπέστη βαθμυδὸν τὰς συνήθει; εις πάντα πολιτευόμενον ἀλλοιώσεις εκτοτε εντός 14 ἐτων ἐχηρήματις ἐξάκις πρωθυπουργός τὸ 1863, τὸ 65, τὸ 66, τὸ 68, τὸ 71 και 74. Ἀπεβίωσε τὴν 29 Δεκεμβρίου 1877 κατά τὴν 1 1/2 μετὰ τὸ μεσονύκτιον ἡραν. Η κηδεία του ἐγένετο ἐπισημοτάτη, πάντων των πολιτικῶν, τοῦ διπλωματικῶ σώματος, και ἄλλων ἀνδρῶν των ἀνωτέρων τάξεων και πλήθους ἀ-

1857 δύο ἔτη μετὰ ταῦτα ἤρξατο την κατά τοῦ "Ολωνος" ἀντιπολίτευσιν, εις τὴν εκθρόνισιν τοῦ ὁποίου συντέλεσεν υπὲρ πάντα ἄλλον, δημοσίως ἀναγνωρισθῆς ως ἀρχηγός τῆς ἐπανάστασεως. Αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι ἦσαν αἱ διασημότεραι τοῦ βίου του η δημοτικότης του κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἦτο μεγάλη. Μετὰ την ἔλευσιν τῆς Α. Μ. τοῦ βασιλέως Γεωργίου η πο-

πεῖρου παρακολουθῶντος, καιπερ τοῦ καιροῦ ὄντος ψυχροῦ και βροχεροῦ. Εν τῷ ναῶ ανέμενε τον ἐπίσημον νεκρὸν η Α. Μ. ὁ βασιλεὺς μεταβάς προηγουμένως. Λόγοι δ' ἐπικηδεῖοι ἐξεγωνίσθησαν τρεῖς, υπό τοῦ κ. Σαρικόλου, υπό τοῦ κ. Κουπιτώρη και υπό τοῦ κ. Πονηροπούλου. Ο βασιλεὺς μετὰ την ἐπικηδείαν τελετὴν ἠσπάσθη τον νεκρὸν, ἔβληψε τὴν χεῖρα τοῦ

υιού του Γεωργίου και απήλθε. Η δὲ κηδεία ἐξηκολούθησε τὴν εἰς τὸ νεκροταφεῖον. Ἐνταῦθα ἐξεφώνησαν ἐνώπιον πολλοῦ παρισταμένου πλήθους ἐπιταφίους ὁ κ. Δαμαλάς, ὁ δικηγόρος κ. Βαλασσόπουλος ἐν εὐλαίῳ ἐμμέτρῳ, ὁ ἐξ Ἰδρας φοιτητῆς κ. Παρίσης ἐμμέτρως ἐπίσης, καὶ ὁ ἐξ Ἀνδρου κ. Κολοκοτρώνης. Ἐννέα παράσημα ἔφερον ὁ Δημήτριος Βούλγαρης, ὡν πέντε μεγαλοσταύρους. Ἐπὶ τοῦ φερέτρου τοῦ τέσσαρες μεγάλοι ἐφέροντο στέφανοι, ἀνατεθέντες, ὁ μὲν ὑπὸ τῶν Ἰδραίων, ὁ δὲ ὑπὸ τῶν Σπετσιωτῶν, ὁ τρίτος ὑπὸ τῶν Ποριωτῶν καὶ ὁ τέταρτος ὑπὸ τῶν πολιτικῶν ὁπαδῶν αὐτοῦ. Ἡ καρδιά τοῦ Δημητρίου Βούλγαρη, τῆ ἐπιμόνω αἰτήσεϊ τοῦ κ. Πλατούτσα, ἐξήχθη καὶ παρεδόθη ὑπὸ τούτου τῷ βουλευτῇ κ. Κατσογιάννη, ὅπως φυλαχθῆ, ἕως οὗ ὀρίσῃ περὶ αὐτῆς ἡ οἰκογένεια τὴν ἀρμόζουσαν δέσειν.

Η ΡΟΖΑ

Η ΤΑ ΔΥΟ ΦΡΟΥΡΙΑ

[Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 24.]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ΄.

Ἡ Ρόζα ἐπιστρέφουσα ἀπὸ τὴν ἐπισκεψίν, τὴν δ-πολιαν κρυφίως ἔκαμεν εἰς τὸν πατέρα της, θεάθη ὑπὸ τοῦ ἐπιστάτου.—Εἰδοποιεῖ οὕτως τὴν δέσποιναν τοῦ Φρουρίου, ἥτις κατὰ συνήθειαν ὑπάγει εἰς τὸ δεσμοτήριον καὶ ἀκροάζεται τὴν συνδιάλεξιν τοῦ Ἰππότη μετὰ τῆς θυγατρὸς τοῦ Ρόζας.

Οὕτως ἐπὶ τινὰς ἐτι ἐδομάδας ἡ ἀξίερατος αὐτὴ νεανίς, μόλις δεκαπενταετής, ὑπέφερε τὸ ἐπίπονον ἔργον ἀπλῆς ὑπηρετίας, ἵνα δύναται νὰ βλέπῃ ἐκ δικαιοσύμιας τὸν ἐαυτῆς πατέρα καὶ νὰ παρέχῃ εἰς αὐτὸν ἀνακούφισιν τινὰ. Ἡ θέσις της ἦτο τῶρα ὀλιγώτερον δυσάρεστος ἢ κατ' ἀρχάς, ἕνεκα τῆς ἐπὶ τὸ κρείττον μεταβολῆς τῆς διαθέσεως τῆς κυρίας της. Διότι ἀπὸ τινος καιροῦ τὸ ἦθος αὐτῆς ἐβελτιούτο, ὥστε σπανίως ἐπέπληττε τινὰ μετὰ τρόπον μεγαλόφωνον καὶ χυδαῖον, ὡς πρότερον· εἰς δὲ τὴν Ρόζαν, οὔτε μία τραχέα λέξις ἐλέχθη ἀφ' ἧς ἡμέρας αὐτὴ ἔσωσε τὸν πατέρα εἰς τὸ φρέαρ μικρὸν Ἐβάρδον.

Ἡμέραν δὲ τινὰ ὁ γηραιὸς ἐπιστάτης ἀνέφερε κατ' ἴδιαν εἰς τὴν δέσποιναν τοῦ Φρουρίου, ὅτι τὴν παρελθούσαν νύκτα, εἰς ὧραν προκεχωρηκυῖαν, εἶδε κόρην τινὰ φοροῦσαν, ἵνα μὴ γνωρισθῆ, ἐπανωφόριον καὶ κρατούσαν δέσμην τινὰ καὶ μικρὸν φανάρι, πλησίον τοῦ δωματίου, ὅπου ἦτο περιορισμένος ὁ κύριος Ἐλθέριος. «Νομίζω,» εἶπεν «ὅτι ὑποπτεύσασα τὴν παρουσίαν μου ἠναγκάσθη νὰ φύγῃ τὸσον ταχέως, ὥστε πρὶν φθάσῃ ἐγὼ εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ δεσμοτηρίου, ἥτις φέρει εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ θυρωροῦ, αὐτὴ ἐπρόφθασεν ἐξελθούσα νὰ κλειδῶσῃ αὐτὴν» ἀκροαθεὶς δὲ δὲν ἤκουσα τίποτε. Ὁ δὲ κύριός μου θεωρεῖ τὸν δεσμώτην τοῦτον, ὡς τὸν μέγιστον αὐτοῦ ἐχθρόν, καὶ φοβοῦμαι μήπως συνωμοσία τις διωργανίσθῃ πρὸς ἀ-

πολύτρωσιν τοῦ ἢ πρὸς πυρπόλησιν τοῦ Φρουρίου.» Ἐίλος δὲ ἐπρότεινε νὰ ἐπιστάτης νὰ μετατεθῆ ὁ κύριος Ἐλθέριος εἰς μίαν τῶν ὑπογείων εἰρκτῶν καὶ νὰ φρουρηθῆ ἐκεῖ μέχρι τῆς ἐπανόδου τοῦ κυρίου Ἐμβῆ. «Πιστέ μου ἐπιστάτα,» εἶπεν ἡ κυρία Χίλδα, «πρόσεχε τὴν νύκτα ταύτην καὶ ἂν ἡ αὐτὴ κόρη πλησίασῃ τὸ δωματίον τοῦ δεσμώτου, μὴ τὴν ἐμποδίσῃς νὰ εἰσέλθῃ εἰς αὐτὸ, ἀλλ' εἰδοποιήσῃν με πάραυτα· διότι ἐπιθυμῶ ν' ἀκούσω ἐγὼ τὴν συνομιλίαν καὶ οὐδεὶς ἄλλος.»

Ἐκ τῆς ἀγγελίας ταύτης ἡ κυρία Χίλδα ἀντύσχησεν ὄλην τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Πρέπει νὰ ἦτο βεβαίως, ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν, ἡ Ρόζα, ἥτις ἐπεσκέσθη τὸν Ἰππότην περὶ τοῦ ὁποίου ὁ κύριος Ἐμβῆς ὠμίλησε πολλάκις μετὰ μεγίστης πικρίας καὶ ἐνθρόνιστο ὅτι κατέστησεν αὐτὸν διὰ βίου αἰχμάλωτόν του. Ἡ Ρόζα μικρὸν διαφέρει παιδίον κατὰ τὴν ἡλικίαν καὶ διὰ τοῦτο εἶναι δυνατόν, ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν, νὰ καταπεισθῆ νὰ συντρέξῃ εἰς τὰ πρὸς ἐκδίκησιν σχέδια τοῦ πεφυλακισμένου. Ὅθεν ἔμεινεν ἄυπνος· κατὰ δὲ τὸ μεσονύκτιον ὁ ἐπιστάτης ἀνήγγειλεν εἰς αὐτὴν ὅτι τὸ αὐτὸ πρόσωπον εἶχεν εἰσέλθει εἰς τὸ δωματίον τοῦ κυρίου Ἐλθέριου. Ἀμα ἀνηγγέλη τοῦτο, ἡ κυρία Χίλδα ἠγέρθη καὶ ἀκολουθοῦσα τὸν γέροντα ἐπιστάτην, διέβη τοὺς ζοφεροὺς θόλους καὶ ἀφήσασα αὐτὸν μετὰ τοῦ φωτὸς ἀρκούντως μακρὰν τοῦ δωματίου, ἐπλησίασεν ἄνευ θυροῦ εἰς τὴν θύραν οὖσαν ὀλίγον ἀνεωγμένην ἀκριβῶς τὴν στιγμήν καθ' ἣν ἡ Ρόζα ἤρχισεν νὰ λέγῃ «Αὕτη εἶναι ἡ αἰτία, ἀγαπητέ μου πάτερ, δι' ἣν δὲν σὲ ἐπεσκέσθη τὴν παρελθούσα νύκτα. Ὁ ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον ἀμυδρῶς πῶς εἶδον εἶναι, ἴσως προωρισμένος νὰ διαδεχθῆ τὸν ἀγαθὸν στρατιώτην, ὅστις τῶρα εἶναι ἀσθενής. Φοβοῦμαι μήπως καὶ ταύτην τὴν στιγμήν ἐπιτηρεῖ νὰ με συλλάβῃ. Ἐ! τί θὰ ἀπογίνῃς ἂν ἡ ἐπισκέψις μου αὕτη ἀνακαλυφθῆ; Εἶναι πιθανὸν ὁ κύριός μου νὰ με ἀποπέμψῃ τοῦ Φρουρίου λίαν πρῶτ, φροντίσῃ δὲ νὰ μὴ ἴδω πάλιν τὴν κυρίαν Χίλδαν! Ἐν τῇ δεινῇ ταύτῃ περιστάσει ἐναντιώσεαι ἀκόμη, ἀγαπητέ μου πάτερ, εἰς τὸ νὰ γνωστοποιήσω πρὸς τὴν ἀξιόλογον κυρίαν Χίλδαν, ὅτι εὐτυχῶς εἶμαι θυγάτηρ σου; Εἶμαι βεβαία ὅτι αὕτη εἶναι τοσοῦτον ἀγαθὴ καὶ τοσοῦτον εὐγνώμων πρὸς ἐμέ, ὥστε θέλει συγκατατεθῆ νὰ ἐπιτρέψῃ νὰ ἀνακουφίσω τὰ δεινὰ σου ἂν καὶ δὲν τολμᾷ νὰ σοὶ χάρισῃ τὴν ἐλευθερίαν σου.» Ἐνῶ ἠδύνασο, φιλάττη μου Ρόζα νὰ διατελῆς ἐπισκεπτομένη με,» εἶπεν ὁ Ἰππότης «ἐπεθύμουν νὰ μὴ δώσω πρὸς τὴν κυρίαν Χίλδαν αἰτίαν ἀνασχίσεως· διότι, ὡς σὺ λέγεις, ἡ ἀγαθότης της καὶ ἡ εὐγνωμοσύνη της εἶναι ἐνδεχόμενον νὰ τὴν παρακινήσωσι νὰ ἐπέλθῃ εἰς βοήθειάν μου καὶ οὕτως ἐπισύρῃ τὴν δυσπρόνοιαν τοῦ κυρίου Ἐμβῆ. Ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα ἤδη ἤλλαξε· καὶ μοὶ φαίνεται ὅτι εἰς τὰς παρούσας περιστάσεις ἡμῶν εἶναι ἀνάγκη νὰ γνωστοποιηθῆ εἰς αὐτὴν ἡ καταγωγὴ σου. Οὕτω τοῦ λοιποῦ σὺ θὰ ἦσαι ἀσφαλῆς ὑπὸ τὴν προστασίαν της, ὅποιοσδήποτε καὶ ἂν ἦναι ὁ ἐμὸς κλη-

ρος.» Ἐ, πάτερ μου, εἶμαι πολλάκις πλήρης ἐλπίδων, ὅτι ὁ Ἰππότης Ἐμβῆς θέλει σοὶ ἀποδώσει τὴν ἐλευθερίαν σου καὶ τὰς κτήσεις, ὡν τὸσον ἀδικῶς ἐστερήθη. Ὡ, ὅποια δὲ ἔσται ἡ χαρὰ ἡμῶν ὅταν πάλιν συγκατοικῶμεν ὁμοῦ ἐν τῷ εὐτυχῇ Φρουρίῳ! Ἐ, πρὸς τοῦτο δὲν ἔχω πολλὴν ἐλπίδα, ὡς σὺ, φιλάττην μοι τέκνον· καὶ ὅμως ἴσως τὰ παθήματα τοῦ Ἐμβῆ συντελέσουσιν εἰς τὸ νὰ μαλακώσωσι τὴν καρδίαν αὐτοῦ· ἡ δὲ πραχθεῖσα ὑπὸ σοῦ σωτηρία τοῦ τέκνου του, βεβαίως θέλει διεγείρει τὰ κάλλιστα αὐτοῦ αἰσθήματα.» «Ποτὲ δὲν σοὶ εἶπα, ἀγαπητέ μου πάτερ,» εἶπεν ἡ Ρόζα, «ὅσον πολὺ μετενόησα, διότι ἔχασον καίτοι στιγμιαίως ἐπὶ τῇ συμφορᾷ τοῦ κυρίου Ἐμβῆ· ἀλλ' ἡ ἐνθερμος παραίνεσις σου τοῦ νὰ ἀποδώσω καλὸν ἀντὶ κακοῦ, ἐπενήργησεν εἰς ἐμὲ τοσοῦτον, ὥστε ἔδραμον εἰς τὸ φρέαρ, καὶ, ἀντὶ νὰ ἐπικαλεσθῶ τὴν βοήθειάν τινων ἐβρισηκινδύνευσά ἐγὼ, ὅπως σώσω τὸ παιδίον. Τῷ ὄντι πιστεύω ὅτι μίξ· στιγμῆς ἀναβολῆς θὰ ἦτο ὀλεθρία εἰς τὸ προσφιλεῖς παιδίον.» Μετὰ τὴν ὁμιλίαν ταύτην ἡ κυρία Χίλδα ἐπανεκάμφεν εἰς τὸ δωματίον της εἰποῦσα εἰς τὸν γηραιὸν ἐπιστάτην, ὅτι ἐβεβαίωθη πληρέστατα, ὅτι συνωμοσία δὲν ὑπῆρχε καὶ ὅτι πέποιθεν, ὅτι ὁ σύζυγός της ἤθελεν ἀπελευθερώσει ταχέως τὸν Ἰππότην Ἐλθέριον.

Τὴν δὲ ἐπιούσαν λίαν πρῶτ, ἡ κυρία Χίλδα προσκαλέσασα τὴν Ρόζαν συνώμιλησε πολὺ μετ' αὐτῆς. Ἡ συνδιάλεξις αὕτη λίαν ἐχάρησεν τὴν Ρόζαν, διότι ἔμαθεν ὅτι ἡ κυρία Χίλδα ἐβεβαίωθη, ὅτι ὁ πατήρ της ἔτρεφε χριστιανικὰ αἰσθήματα πρὸς τὸν Ἰππότην Ἐμβῆν. Τελευταίον ἡ κυρία Χίλδα φιλοστόργως ἠσπάσθη τὴν Ρόζαν καλοῦσα αὐτὴν φιλάττην της θυγατέρα, καὶ ἐκφράζουσα θερμῶς τὴν ἐλπίδα, ὅτι θὰ ἦναι φίλαι διὰ βίου. «Συμφώνως μετὰ τὴν ἐπιθυμίαν σου, ἀγαπητῇ μοι φίλη,» εἶπεν ἡ κυρία Χίλδα, «τὰ πάντα θέλουσι μένει, ὅπως ἦσαν· διότι ὁ σύζυγός μου εἶναι καθ' ὅδον καὶ ἐλπίζω, ὅτι θέλει φθάσει ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν. Ἐἴθε ἀκολουθοῦσα τὰς ὑπαγορεύσεις τῆς καρδίας μου νὰ ἠδυνάμην νὰ ἀπελευθερώσω ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης τὸν πατέρα σου! Ἐν τοσοῦτῳ θέλω διατάξῃ νὰ παρέχωσι πρὸς αὐτὸν πᾶσαν δυνατὴν περιποίησιν. [Ἔπειτα συνέχισα.]

ΤΟ ΑΛΕΞΙΒΡΟΧΟΝ

Τὰ ἀλεξιβροχὰ ἢ ἀλεξήλια ἀπετέλουσιν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἔθνεσι μέρος τῆς βασιλικῆς συνοδίας. Καὶ κατὰ τινὰς μὲν τὸ ὄργανον τοῦτο τῆς προφυλάξεως ἀπὸ τὴν βροχῆν ἢ ἀπὸ τὸν ἥλιον, ἢ ἀπὸ τὴν χιόνα ἐπεννοήθη ἐκ τῆς θέας τῶν πυκνοφύλλων κλώνων τῶν δένδρων, κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τῆς θεωρίας τῶν σκηνῶν. Τὴν σήμερον ἐν Βεγγάλῃ καὶ Βυρμάχῃ τῶν Ἰνδιῶν τὸ ἀλεξήλιον τῶν πτωχῶν εἶναι μικρὸς σκελετὸς σκεπασμένος μετὰ φύλλα δένδρων. Ἐπὶ ἀναγλύφων τῶν Θη-

ῶν τῆς Αἰγύπτου παρίστασαι βασιλεὺς καθήμενος ἐπὶ τοῦ θρόνου του, καὶ ὑπὸ ἀνθλίου σκιαζόμενος. Τὸ ἀνθλίον τοῦτο κατὰ τοὺς ἀρχαίους αἰῶνας ἐν Ἰνδία, ἦτο ἔμβλημα βασιλικόν. Ἐν Βυρμάχῃ πελώριον ἀνθλίον κρατεῖται ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς τῶν ἡγεμόνων, καὶ ἡ φροντίς αὕτη εἶναι ἀνατεθειμένη εἰς ἴδιον ἀξιωματικόν. Εἰς βιβλία τῆς Σινικῆς τετυπωμένα πρὸ χιλίων πεντακοσίων ἐτῶν, ἀναφέρονται τὰ ἀνθλία ἢ ἀλεξίβροχα. Ὁ ἀρχαῖος τίτλος τοῦ Σατραπόου τῆς Περσίας εἶναι «ὁ κύριος τοῦ ἀνθλίου.» Τὰ ἀνθλία τῶν βασιλέων τοῦ Σιάμ συγκροτοῦνται ἐκ τριῶν ἢ τεσσάρων χωριστῶν κύκλων καὶ ἐνὸς ἐτέρου ὑπεράνω τούτων ἐνῶ τὰ ἀλεξήλια τῶν εὐγενῶν σύγκεινται ἐξ ἐνὸς μόνου κύκλου. Κατὰ τὸν μεσαιῶνα, ἀνθλία ἐκρατοῦντο ἐν ταῖς βασιλικαῖς ἐκκλησιαῖς τῆς Ρώμης καὶ πιθανῶς ἐκ τῆς συνηθείας ταύτης κατάγεται ὁ τίτλος τῶν καρδινάλιων. Οἱ Ἄγγλοι, ὡς τρόπαια ἐκ τοῦ Ἀσθηντίου πολέμου, παρουσίασαν εἰς τὴν βασιλισσάν Βικτωρίαν τὸ μέγα ἀνθλίον τοῦ βασιλέως τῆς Ἀσθαντίας, τὸ ὁποῖον εἶναι κατεσκευασμένον ἐκ βυσίνου καὶ μελανοῦ βελούδου, ἐννέα ποδῶν διαμέτρου καὶ κεκοσμημένον διὰ χρυσῶν ποδῶν καὶ ὀστέων λέοντος· ἦτο δὲ τοῦτο τὸ βασιλικὸν κωνοπέδιον τοῦ βασιλέως Καφρέ.

ΠΛΑΣΤΑΙ ΚΟΜΑΙ

Αἱ πλασταὶ κόμαι διὰ τὰς κυρίας, ἀναγνωρίζονται ὡς ἀνάγκη τῆς νεωτέρας κοινωνίας, πρέπει ἐπομένως ἡ ἀνάγκη αὕτη νὰ θεραπεύηται. Ἀλλ' αἱ «ζῶσαι τρίχες», ἦτοι αἱ ἀποκοπτόμεναι ἀπὸ τῆς κεφαλῆς προσώπων πωλούντων αὐτάς, καθίστανται ὀσημέραι σπανιώτεραι καὶ ἀκριβώτεραι. Ὅταν ἡ ζήτησις περιωρίζετο εἰς γηραιὰς δεσποίνας δεομένας φαινάκης, ἡ χορηγία εὐκόλως ἠσφαλιζέτο. Ἀλλὰ νῦν οἱ Παρίσιοι μόνον θὰ κατηνάλισκον ὄλας, καὶ πλειοτέρας τὰς ἐκ Γαλλίας κόμας, καὶ ἡ Μασσαλία, τὸ ἐνδοτὸς κέντρον τοῦ ἐμπορίου τῶν κομῶν, ἔχει ἀνταπόκρισιν μετὰ τὴν Ἰσπανίαν, τὴν Ἀνατολήν, καὶ ἰδίᾳ τὴν Σικελίαν, διὰ τοῦς 40 τόνους τῶν μελαίνων τριχῶν, τὰς ὁποίας ἐτησίως κατασκευάζει εἰς 65,000 chignons. Αἱ ἀνεκραὶ τρίχες εἶναι τι ἀπαίσιον· ἀλλ' ἀνευ αὐτῶν οἱ εὐθηνοὶ βόστρυχοι δὲν θὰ κατωρθοῦντο. Ἀλλ' αἱ νεκραὶ τρίχες καὶ αὐταὶ προέρχονται ἐκ ζῶτων καὶ ὑγιῶν. Οἱ βακκοσυλλέκται πολλὰς τούτων συλλέγουσιν. Ἐμπορικῶς ἐπτά ὑπάρχουσι χρώματα τριχῶν καὶ τρεῖς βαθμοὶ μήκους. Πολλὰ νεκρὰ τρίχες ὑπάρχουσιν ἐν τοῖς 350,000 τεμαχίοις τοῖς ἐτησίως ἐν Γαλλίᾳ κατασκευαζόμενοις. Τὸ ἀκριβώτερον «chignon» κοστίζει περὶ τὰς εἴκοσι πέντε λίρας, τὸ εὐηννότερον δύο λίρας. Ἡ Ἄγγλια εἶναι ὁ καλλίτερος καταναλωτῆς, καὶ μετ' αὐτὴν ἡ Ἀμερικὴ.

ΝΟΗΜΑΝ ΚΥΩΝ

Πολλά λέγονται και διαδίδονται περί τῆς νοημοσύνης τῶν κυνῶν. Τὸ ἐξῆς ὁμῶς ἐκ Βελγίου εἶναι ἀληθῶς ἀξιοθαύμαστον. Κύριός τις, μεταβαίνων πεζὸς ἐκ Leuse εἰς Lessines ἐν Βελγίῳ, ἔλαβε μεθ' ἑαυτοῦ τὸν κύνα του, οὗ πολὺ ἐπεθύμει ν' ἀπαλλαγῇ· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἤθελεν οὔτε νὰ πνίξῃ αὐτὸν οὔτε νὰ φονεύσῃ, ἀπεφάσισε νὰ τὸν ἀπολέσῃ ἀνὰ τὴν ὁδόν. Ὁ κύων, ὅστις ἀντὶ εὐγενῶν λόγων καὶ θωπειῶν, οὐδὲν ἕτερον ἔλαβεν ἢ ἀπειλὰς, ἐφάνη ἐννοῶν τὸ σχέδιον τοῦ κυρίου του, μένων προσκεκολλημένος εἰς αὐτόν, καὶ οὐδὲ ἐπὶ μίαν στιγμήν ἐγκατέλιπεν αὐτόν. Ὁ κύριός του ὑπόχρεως ὦν νὰ κοιμηθῇ τὴν νύκτα ἐκείνην ἐκτὸς τῆς οἰκίας του, ἐπορεύθη εἰς ξενοδοχεῖον, σκοπῶν τὴν ἐπομένῃν ἡμέραν διὰ τοῦ σιδηροδρόμου νὰ φύγῃ, οὕτω δὲ ὁ κύων θὰ ἔχανε πᾶν ἔχνος. Τὴν πρωΐαν ἐξυπνίσας παρετήρησεν, ὅτι μία ἐκ τῶν κνημίδων του καὶ τὸ περιστήριόν του ἔλειπον. Ὁ ξενοδόχος ἐρωτηθεὶς περὶ αὐτῶν ἐξήτασεν ἐν ἀπορίᾳ καὶ μετὰ πολλοῦ κόπου εὑρεν ὅτι ὁ κύων λαβὼν αὐτὰ τὴν ἐσπέραν κατεκλίθη ἐπ' αὐτῶν ὅπως ἐμποδίσῃ τὸν κύριόν του ν' ἀναχωρήσῃ ἀνευ αὐτοῦ. Ταῦτα ἰδὼν ὁ κύριος τοῦ κυνὸς καὶ θανατώσας τὴν νοημοσύνην αὐτοῦ, οὐδέποτε πλέον ἐπειράθη ν' ἀπαλλαγῇ αὐτοῦ.

ΠΟΙΗΜΑ

Τεχνιτὴ περγαμηνή.—Ἡ περγαμηνὴ αὕτη γίνεται διὰ τῆς ἐμβαπτίσεως φύλλου δυνατοῦ χάρτου ἐν διαλύσει φωσφορῶχου ὕγρου, μμιγμένου κατὰ τὸ ὄκατον τοῦ βάρους του με καθαρὸν ὕδωρ. Κρατᾶται ἐν τῷ ὕγρῳ, περὶ τὰ τρία δευτερόλεπτα, εἶτε δὲ καθολοκληρίαν πλύνεται καὶ ξηραίνεται. Πειράματα ἄρτίως γινόμενα ἐν Δρέσδῃ δεικνύουσιν, ὅτι ὁ χάρτης οὕτω πως παρασκευασθεὶς ἔχει δύναμιν ἀντιστάσεως τετράκις τοσαύτην ἢ ἅσον πρὶν τῆς ἐμβαπτίσεώς του. Ἡ ἐργασία ἐνίσταται ἐν Γερμανίᾳ δι' ἕττον λεπτάς χρήσεις δι' ὄλων ἀλλαγῶν καὶ φυσίγγια ἐκ αὐτοῦ.

— Ἡ ἐξαγωγή τῆς Μεγάλῃς Βρετανίας εἰς Βρασίλιαν ἀνέρχεται εἰς 55,000,000 δολάρια κατ' ἔτος· τῆς Γαλλίας εἰς 22,000,000, τῆς Πορτογαλλίας εἰς 5,000,000 καὶ τῆς Ἀμερικῆς μόνον εἰς 4,000,000.

— Ἡ ἔκτασις τῶν μεταλλείων χρυσοῦ ἐν Ῥωσίᾳ ἀνέρχεται εἰς 2,000,000 τετραγωνικά μίλια. Παράγεται δὲ ἔτησίως 80,000 λιτρῶν χρυσοῦ, ἕπερ ἰσοδυναμεῖ πρὸς 75 ἑκατομ. φράγκων ἀξίαν.

— Ἡ ὑπολογισθεῖσα πρόσδος τῆς πόλεως τῶν Παρισίων διὰ τὸ ἔτος 1878 ὑπερβαίνει τὰ 254,000,000 φρ. ἢ δὲ δαπάνη διὰ τὴν αὐτὴν περίοδον ὑπολογίζεται ὡς ἀνελευσομένη εἰς 252,500,000 φρ., ἕπερ κατὰ μέσον θρον ἀναλογεῖ πρὸς 126 φρ. κατὰ κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ συνόλου τοῦ πληθυσμοῦ. Ἐν τῷ ἀνωτέρω ποσῷ δὲν περιλαμβάνεται ὁ φόρος τῶν οἰκιῶν, δ' ἐπὶ τοῦ ἐπιτηδεύματος φόρος ἢ, οἵτινες εἰσὶ φόροι τοῦ δημοσίου. Οἱ Παριῖσιοι κατέστησαν κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἢ πολυδαπανωτέρω πόλιν, ἐξαιρουμένου τοῦ Βερολίνου, ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου.

— Ἡ Ἰαπωνία ἐξήγαγε 3,000,000 ῥιπίδια ἐν ἔτει 1875.

— Ἐν τῇ πολιτείᾳ Maine τῶν Ἡν. Πολιτειῶν ἐπιρριονίσθησαν 45,949,700 πόδες σανίδων κατὰ τὸ ἔτος 1877.

— Δύο Ἰσπανοὶ ἐν Σαλαμάνκα ἐπέτυχον πρὸ τινος χρόνου τὸ προνόμιον ἐν Ἰσπανίᾳ τῆς κατασκευῆς χάρτου πρὸς γραφὴν, ἀφλέκτου. Πολλοὶ δοκιμαί ἐγένοντο καὶ τὰ ἀποτελέσματα ὑπῆρξαν λίαν ἱκανοποιητικά. Ὁ χάρτης οὐδόλως καίεται μεθ' ὀλην τὴν δύναμιν τῆς ἐφαρμοζομένης θερμότητος. Ἐν μόνον φύλλον ὑποβαλλόμενον εἰς τὴν ἄμεσον ἐνέργειαν φλογὸς ἀπανθρακοῦται ἀλλὰ δὲν καίεται. Ἐὰν κύλινδρος παρασκευασθέντος χάρτου τεθῇ ἐν τῷ θερμότερῳ πυρὶ τὰ ἐξω φύλλα ἀπανθρακοῦνται, ὡς καὶ αἱ ἄκραι ὀλίγον, ἀλλὰ τὸ ἐσωτερικὸν διατελεῖ ἀναλλοίωτον, καὶ τὸ ἐγγραφον ἢ ἐντυπον εἶναι εὐανάγνωστον.

— Ἐν ταῖς Ἡν. Πολιτείαις τῆς Ἀμερικῆς κατασκευάζονται 2,000,000 δολλαρίων κομβία ἔτησίως.

— Ὁ ταχύτερος σιδηροδρόμος ἐν Ἀμερικῇ ἐγένετο ἐν Καναδῇ, μετὰ τῷ Buffalo καὶ Detroit, διατρέχων 111 μίλια ἐν 109 λεπτοῖς τῆς ὥρας.

Λόσις Αἰνίγματος Α'

Ἦτα, Ἦτα.

Ἐλυσαν αὐτὸ οἱ κκ. Ἰωάννης Κ. Πρινόπουλος, Ἀλέξανδρος Θέμελης (Σμύρνη).

ΑΙΝΙΓΜΑ Β'

Εἶμαι πάντοτε μαζὶ σου γ' ὡς σὲ φέρω ὅπου θέλεις
 μὲ ἐσένα συναυξάνω μὲ ἐσὲ συναποθνήσκω
 κί' ἂν θελήσῃς ἀπὸ πάθος νὰ μοῦ κόψῃς τὴν κεφαλὴν
 μὴ μὲτάθεσθαι θὰ κάμω καὶ μαζὶ σου θὰ μὰί πάλιν
 πλὴν ἂν θμῶς σὺ θελήσῃς καὶ τὴν κεφαλὴν μου ταύτην
 ὡ ἀχάριστε ν' ἀλλάξῃς, εἰ, μὰ τότε, σὲ ἀφίνοι,
 σ' ἀποχαιρετῶ ἀμέσως καὶ ἐκλέγω κατοικίαν
 καὶ τοῦ δύσκολα θὰ μ' εὖρης εἰάν μὲ ξαναζητήσῃς.

H. P. K.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΙΕΤΟΥΣΙΝ.

Φίλιτε κύριε.

Ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ ὑμετέρου φύλλου, ἐπὶ διετίαν δῆλον ὅτι, τὴν προσφιλεῖ «Ἀθηναῖδα» λαμβάνων, καθήκόν μου ἀπαραίτητον ἐνόμισα, μέλος ταπεινὸν τῆς ἐλληνίδος νεότητος τυγχάνων, νὰ εὐχαριστήσω ἐν ὀνόματι αὐτῆς ὑμᾶς ἐπὶ τοῖς ἀτρότοις πόνους οὓς ἀνενότως ὑπὲρ αὐτῆς καταβάλλετε, ἀνακουφίζων ἄλλως οὕτως τὴν ὑπὸ τοῦ αἰσθήματος τῆς εὐγνωμοσύνης πιεζομένην καρδίαν μου· ναί, κύριε, μετ' εὐγνωμοσύνης ἀείποτε προσέβλεφα πρὸς ὑμᾶς, διότι πρῶτος ὑμεῖς ἐσχετε τὴν πρωτοβουλίαν καὶ τὴν ἀγαθὴν θέλησιν νὰ προνοήσῃτε περὶ τῆς νεότητος, ἢν δεινῶς διὰ τῶν συγγραφῶν των ἄλλοι νῦν δηλητηριάζουσι, καὶ νὰ παρασχητὴ αὐτῇ ἀνάγνωσμα ὠφέλιμον καὶ ἐλληνοπρεπές ἅμα ἐπὶ βάσεων ὑγιᾶν καὶ ὄντως χριστιανικῶν, πρὸς τὰ τῆς Ἑσπερίας τοιαῦτα ἐπαξίως ἐφαμιλλώμενον.

Ἐπιτρέψατέ μοι λοιπὸν, πολῦτιμε κύριε, νὰ εὐχαριστήσω ὑμᾶς καὶ ὡς Ἕλληνα καὶ ὡς νέος ἐπὶ τοῖς κόποις καὶ φροντίσι ταύταις, διαβεβαιῶν ἅμα ὑμᾶς, ὅτι ἡ καρδία τῆς νεολαίας, ὑπὲρ ἧς ἐργάζεσθε, συναίσθνεται καὶ γνωρίζει ὅποιον φόρον εὐγνωμοσύνης χρεωστῆ ἔμιν.

Ἐν Σμύρῃ τῇ 30|11 Δεκεμβρίου 1877.

Ἐποσημειοῦμαι μετὰ τῆς προσηκομένης ἰπολήψεως.

Γ. Μ. ΓΗΡΙΑΝΣ.